

Η σχετικότητα των ανθρωπίνων πραγμάτων και οι φυσικές καταστροφές

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Αρχιμ. Θεόφιλος Λεμοντζής, Δρ. Θεολογίας](#)

Ο Θεός, σύμφωνα με τον Μέγα Βασίλειο, ως αγαθός δημιούργησε το ωφέλιμο, ως σοφός το άριστο και ως παντοδύναμος το μέγιστο^[1]. Ο πρώτος άνθρωπος, αμέσως μόλις δημιουργήθηκε, ανέβλεψε στον ουρανό, γέμισε χαρά από το κάλλος της ορατής κτίσης και ένωσε μεγάλη αγάπη για το Θεό, που του χάρισε την αιώνια ζωή και την τρυφή του παραδείσου^[2]. Τοποθετήθηκε μέσα στον παράδεισο(Γεν. 2,8) μέσα σ' ένα “παλάτι”, σ' ένα “ταμείο κάθε χαράς και ευχαριστήσεως”, όπως λέγει ο άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός^[3].

Πολύνεκρο σιδηροδρομικό δυστύχημα στα Τέμπη έξω από την Λάρισα, σύγκρουση εμπορικής και επιβατικής αμαξοστοιχίας, Τετάρτη 1 Μαρτίου 2023 (ΡΑΦΑΗΛ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ)

Ο άνθρωπος δεν είναι ο δημιουργός του κόσμου αλλά διαχειριστής και οικονόμος του. Εξουσιάζει τον κόσμο αλλά δεν πρέπει να τον καταδυναστεύει(Γεν. 1,29-30·2,20). Από τη στιγμή όμως που δια της παρακοής διατάραξε τις σχέσεις του με τον Δημιουργό του εισάγοντας την αμαρτία στον κόσμο, διαταράχθηκαν και οι σχέσεις του με το φυσικό περιβάλλον το οποίο κατέστη εχθρικό απέναντί του^[4]. Στην προσπάθειά του να το δαμάσει, το καταστρέφει. Το χρησιμοποιεί εγωκεντρικά και με ιδιοτελείς σκοπούς. Λέγει ο άγιος Συμεών ο νέος Θεολόγος: “ όλη η κτίση που πλάσθηκε εκ του μηδενός από τον Θεό, όταν είδε τον Αδάμ να έχει βγει από τον παράδεισο, δεν ήθελε πια να υποταγεί στον παραβάτη, ο ήλιος δεν ήθελε να λάμπει, η σελήνη δεν ανεχόταν να φέγγει, τα άστρα προτιμούσαν να μη φανούν στα μάτια του, οι πηγές δεν είχαν σκοπό ν’ αναβλύζουν νερό. Τα ποτάμια δεν ήθελαν να κυλούν, ο αέρας μελετούσε να συσταλεί και να μη δώσει αναπνοή στον άνθρωπο που επαναστάτησε κατά του Θεού, τα θηρία και όλα τα ζώα της γης όταν τον είδαν γυμνό από την προηγούμενη δόξα του, τον περιφρόνησαν και σκληρύνθηκαν όλα αμέσως εναντίον του. Ο ουρανός με το δίκιο του έκανε να κινηθεί για να πέσει πάνω του, και η γη δε δεχόταν να τον υποφέρει και να τον κουβαλάει πάνω στους ώμους της”^[5].

Οι φυσικές καταστροφές που πληροφορούμαστε να συμβαίνουν, με χιλιάδες θύματα πολύ συχνά, όπως για παράδειγμα ο καταστροφικός σεισμός που συγκλόνισε πριν λίγο καιρό τη γειτονική μας χώρα, την Τουρκία, αλλά και η πατρίδα μας και άλλες χώρες του πλανήτη πολλές φορές δοκιμάστηκαν στο παρελθόν όχι μόνον από σεισμούς αλλά και από άλλου είδους θεομηνίες, όπως πυρκαγιές, πλημμύρες, κ.α., αποτελούν μια αναπόφευκτη και αδήριτη νομοτέλεια του παρόντος πεπτωκότος κόσμου, της φθοράς, του πόνου και του θανάτου. Ενώ μέσα στον παράδεισο ο άνθρωπος ζούσε αρμονικώς με το φυσικό περιβάλλον, με την υποταγή του στον εγωισμό και την αμαρτία, επέφερε τη διάρρηξη των αρμονικών σχέσεων με τον Θεό, συμπαρασύροντας μαζί και την κτίση όπως διδάσκει ο Απ. Παύλος: *“τῇ γὰρ ματαιότητι ἡ κτίσις ὑπετάγη, οὐχ ἑκοῦσα, ἀλλὰ διὰ τὸν ὑποτάξαντα”*(Ρωμ. 8,20), δηλαδή: *“ἡ κτίσις υποτάχθηκε κι αυτή στη φθορά, όχι γιατί ἔφταιγε ἀλλὰ γιατί ἔτσι θέλησε αὐτός, ὁ ἄνθρωπος που τὴν υπέταξε”*.

Ο άνθρωπος αναπόφευκτα καλείται να ζήσει και να πορευθεί μέσα σε αυτόν το μεταπτωτικό εχθρικό κόσμο, σε αυτήν την “κοιλιάδα του κλαυθμώνος”, του θανάτου, των θλίψεων, του πόνου και των βασάνων που γέννησε η αμαρτία και η απομάκρυνση από τον Θεό. Οι Χριστιανοί, ζώντας μέσα σε αυτόν τον κόσμο, αν και βρισκόμαστε εντός του οίκου του Πατρός μας διότι ο κόσμος έχει δημιουργηθεί από το Θεό, όμως ταυτόχρονα νιώθουμε ότι είμαστε πάροικοι και παρεπίδημοι(Α΄Πετρ.2,11) διότι *“οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν”*(Εβρ.13,14). Ο κόσμος αυτός είναι πεπερασμένος και η αέναη κίνηση του χρόνου που συμπαρασύρει τη ζωή του ανθρώπου δικαιολογεί την παροδικότητα και μεταβολή των πραγμάτων του κόσμου. Ο χρόνος ρέει και μαζί και οι όμορφες στιγμές του. Ο καιρός, σημειώνει ο Απ. Παύλος, λίγος και σύντομος, είναι *“συνεσταλμένος...παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου”* (Α΄Κορ.7,29-31). Ο κόσμος παρέρχεται και μαζί του όλα όσα επιθυμούν οι άνθρωποι μέσα σ’ αυτόν, ενώ όποιος επιτελεί το θέλημα του Θεού θα ζήσει αιώνια: *“καὶ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ· ὁ δὲ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα”*(Α΄Ιωάν.2,17).

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

Παραπομπές:

[1] *Εἰς τὴν Εξαήμερον*, PG 29, 17C-20A.

[2] *Ὅτι οὐκ ἔστιν αἴτιος τῶν κακῶν ὁ Θεός*, PG 31,344C.

[3] Έκδοσις ακριβής της ορθοδόξου πίστεως, σελ.142, κείμενο-μετάφραση, εισαγωγή-σχόλια Ν. Ματσούκα, Θεσσαλονίκη 1989, σελ.142.

[4] Βλ. Αρχιμ. Θεοφίλου Λεμοντζή, *Αμαρτία: Ενοχή ή πένθος;* Θεσσαλονίκη 2011, σελ.42εξ.

[5] Λόγοι Ηθικοί Α΄, κεφ.2, SC 122, σελ. 190. Βλ. περισσότερα Α. Κεσελόπουλου, *Άνθρωπος και φυσικό περιβάλλον*, Αθήνα 1989.

PERMANENTLY_REMOVED